

Arrest

nr. 319 319 van 31 december 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. KABONGO MWAMBA
Louizalaan 441/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 29 december 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 december 2024 tot terugdrijving (bijlage 11) en van diens beslissing van dezelfde datum tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 december 2024, om 15.00 uur.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OGER, die loco advocaat C. KABONGO MWAMBA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS die loco advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker arriveerde op 22 december 2024 met vlucht AT832 op de luchthaven in Zaventem.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 22 december 2024 de beslissing tot terugdrijving en de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

De beslissing tot teruggrijping, die verzoeker op 22 december 2024 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Op 22/12/2024 om 22.45 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal, werd door ondergetekende, hoofdinspecteur [V.G.]

de heer / mevrouw :

naam [N.] voornaam [M.A.]

[...] geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Kameroen

houder van het document paspoort [...] afgegeven te Kameroen op : 02.09.2021

houder van het visum [...] van het type C afgegeven door België geldig van 22.12.2024 tot 16.01.2025 voor een duur van 15 dagen, met het oog op : toerisme

afkomstig uit Casablanca, Marokko met passagiersvliegtuig AT832 op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

*[...
]*

X (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: betrokkene kon op het moment van interceptie geen geldige hotelreservatie voorleggen en verandert ook continu zijn verklaring voor zijn reden van bezoek. In eerste instantie verklaart hij dat hij voor toeristische redenen naar België op bezoek komt en dat hij zelf zijn toeristisch programma heeft opgesteld, doch kan hij hier niets van opnoemen. Achterna verklaart hij dat het programma werd opgesteld door iemand anders. Betrokkene verklaart hieropvolgend dat hij familie komt bezoeken doch kan hier geen info noch een uitnodiging van voorleggen.

Het volgende document/de volgende document(en) kond(en) niet worden overgelegd: betrokkene kan geen geldige hotelreservatie of uitnodiging verblijf voorleggen. Betrokkene kan eveneens geen toeristische bezienswaardigheden van het programma dat hij bij zich heeft opnoemen.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, die verzoeker ook op 22 december 2024 ter kennis werd gebracht, vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtsmacht van de Raad

Inzake de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 74/5, § 1, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, tweede lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) heeft bijgevolg, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot teruggrijping

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel bij uiterst dringende

noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberoving met het oog op de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel, zodat vaststaat dat deze tenuitvoerlegging imminent is.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van verdediging, van het hoorrecht, van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de zorgvuldigheidsplicht, en van artikel 6 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten). Hij stelt tevens dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt.

Zijn betoog luidt als volgt:

[...]

Attendu que la partie adverse reproche au requérant de ne pas disposer de ressources suffisantes au moment où il se présente à la frontière :

Que le requérant rappelle le contexte de son interpellation pour justifier la non-prise en considération des éléments en sa possession.

Qu'il fait remarquer que lors de son interpellation, il ne lui a été donné que deux minutes pour justifier l'objet et les conditions de son séjour.

Qu'il est à sa première visite en Belgique et n'a jamais été confronté à un contrôle aussi « brutal » dit-il.

Qu'en effet, celui disposait de l'argent liquide en sa possession ainsi que d'une carte de crédit dont le solde est supérieur à 7000000 de fca soit plus de 10.700€.

Qu'il en est de même en ce qui concerne sa réservation d'hôtel.

Que celui a affirmé qu'il disposait d'une réservation d'hôtel auprès de l'établissement hôtelier « Hôtel de France » tel que produit en annexe mais cela n'a de nouveau pas été pris en compte.

Qu'aucune vérification n'a été effectuée auprès de l'établissement hôtelier pour affirmer ou infirmer l'information communiquée par le requérant.

Quant au plan touristique, le requérant disposait d'un plan touristique en sa possession avec les différents lieux et sites à visiter.

Que le reproche formulé selon lequel, il n'avait aucune connaissance particulière des lieux à visiter dénote d'une motivation stéréotypée.

Qu'en effet, le requérant est à son premier voyage en Belgique. Un pays qu'il vient pour découvrir.

Que par définition : Le tourisme désigne le fait de voyager pour son plaisir hors de ses lieux de vie habituels, et d'y résider de façon temporaire. Cela suppose de la découverte et l'aventure.

Qu'avec son profil, l'absence de connaissance précise des lieux à visiter n'est pas incompatible avec son profil de touriste.

Que le reproche formulé au requérant sur ce point est injustifié au regard de son profil.

Qu'au regard de ce qui précède, force est de constater qu'en aucun moment, tant les informations fournies que le profil particulier du requérant n'ont été pris en compte au moment de la prise de décision.

Que l'ensemble des documents produits à l'appui de la demande ont été transmis à son conseil par l'assistant social une fois le requérant placé en détention.

Que cela suppose qu'ils étaient en sa possession et accrédite la thèse selon laquelle l'administration n'a pas veillé à en prendre connaissance au moment de décider.

Que partant de ce constat, force est de constater que l'autorité administrative n'a pas pris une décision sans avoir « au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il s'est prononcé ».

Que les motifs avancés pour justifier la décision querellées sont inexacts et par conséquent, l'acte attaqué n'est pas adéquatement motivé au vu de l'impossibilité de vérifier la réalité des motifs invoqués”

3.3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing tot teruggrijping duidelijk het motief worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, immers geduid dat verzoeker wordt teruggedreven omdat hij niet in het bezit is van de documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven. Verweerder heeft tevens de feitelijke vaststellingen vermeld die hem ertoe brachten tot dit besluit te komen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.3.2.2. Waar verzoeker stelt dat de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing incorrect zijn en dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt voert hij in feite de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 3 eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling voorziet dat verweerder, behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, de toegang tot het Schengengrondgebied kan weigeren aan de vreemdeling die, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf.

Allereerst stelt verzoeker dat hij over voldoende financiële middelen beschikt voor zijn voorziene verblijf. Deze bemerking is evenwel niet dienstig, daar verweerder dit niet in vraag heeft gesteld en de bestreden beslissing tot teruggrijping niet is gesteund op de overweging dat verzoeker op het ogenblik dat hij het Schengengrondgebied wou binnenkomen niet bij machte was om stukken voor te leggen waaruit kon worden afgeleid dat hij over voldoende financiële middelen beschikte.

Verzoeker stelt ook dat hij een hotelreservatie had, waarmee verweerder onterecht geen rekening hield. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel dat verzoeker, bij de grenscontrole, verzocht werd om zijn hotelreservatie te tonen. Uit het door verweerder neergelegde politieverslag blijkt dat verzoeker aangaf een hotelreservatie te hebben, maar deze niet te kunnen tonen omdat de batterij van zijn smartphone leeg

was. Aan verzoeker werd de mogelijkheid geboden om de batterij van zijn smartphone op te laden, maar hij kon daarna ook niet aantonen dat hij een hotelreservatie had. Hij erkende uiteindelijk geen hotelreservatie te hebben. Verzoeker verklaarde vervolgens bij een particulier in België te zullen verblijven. Hij stelde echter ook dat deze persoon niet op de hoogte was van zijn plan om bij hem te verblijven. Gezien het voorgaande kan niet worden besloten dat verzoeker op het ogenblik van de grenscontrole het bewijs leverde dat hij een hotelreservatie had.

Verzoeker voegt nu bij zijn verzoekschrift een hotelreservatie voor een verblijf van 22 december tot 31 december 2024 in een hotel te Brussel. Er kan uit dit document evenwel niet worden afgeleid op welk ogenblik deze reservatie werd gemaakt. Dit stuk laat dan ook niet toe te concluderen dat verzoeker bij de grenscontrole reeds een hotelreservatie had en dat verweerders vaststelling dat hij, toen hem hiertoe de mogelijkheid werd geboden, niet in staat was een geldige hotelreservatie voor te leggen incorrect was.

De vaststelling dat verzoeker zijn verblijfsomstandigheden niet kon (of wou) aantonen volstaat om de bestreden beslissing te onderbouwen. Zijn grief dat hij over een toeristisch plan beschikte laat hier niet anders over denken.

Er dient tevens te worden geduïd dat verzoeker aangaande zijn reisdoel geen coherente verklaringen aflegde. Toen bleek dat hij geen hotelreservatie kon voorleggen en zijn toeristische motieven in vraag konden worden gesteld gaf hij immers aan op familiebezoek te komen. Verweerder heeft, gelet op het politieverlag, correct vastgesteld dat verzoeker geen uitnodiging uitgaande van familieleden kon voorleggen. Verweerder heeft verder opgemerkt dat verzoeker weliswaar over een toeristisch programma beschikte, doch geen enkele bezienswaardigheid kon opnoemen die was opgenomen in dit programma. Verweerder heeft hiermee voldoende duidelijk aangegeven dit programma niet te kunnen aanvaarden als een bewijs aangaande verzoekers reisdoel en zijn standpunt is niet kennelijk onredelijk. Verzoekers bemerking dat reizen om toeristische redenen "ontdekken" is en "avontuur" inhoudt doet geen afbreuk aan de correctheid van de vaststelling van het feit dat hij enerzijds een heel strikt toeristisch programma had, maar anderzijds geen idee had van de inhoud van dit programma.

Ook verzoekers betoog dat hij voor het eerst naar België komt en zijn toelichting dat zijn bijzondere profiel in aanmerking moet worden genomen – waarbij moet worden vastgesteld dat geenszins blijkt dat hij kenmerken heeft die een andere appreciatie van de vastgestelde feiten hadden kunnen verantwoorden – leiden niet tot het besluit dat verweerder een kennelijke appreciatiefout maakte.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing tot teruggrijping is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.3.2.4. Ook tot een schending van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur kan op grond van verzoekers toelichting niet worden besloten.

3.3.2.5. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker werd gehoord en de kans kreeg om zijn voorgehouden reisdoel en verblijfsomstandigheden aan te tonen. Zijn betoog dat hij hiervoor slechts twee minuten kreeg is een loutere bewering die niet in overeenstemming te brengen is met wat in het politieverlag staat. Uit dit verslag kan immers worden afgeleid dat verzoeker uitvoerig de kans kreeg om zijn situatie toe te lichten, dat hem de mogelijkheid werd geboden om de batterij van zijn telefoon op te laden om alsnog bewijsstukken te kunnen aanbrengen en dat hem, gelet op de incoherenties in zijn verklaringen, bijkomende vragen werden gesteld. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat het hoorrecht, op zich of als onderdeel van de rechten van verdediging, in de ruimste zin van het woord, in casu werd miskend.

3.3.2.6. Verzoeker laat voorts na om op een voor de Raad begrijpelijke wijze te duiden waarom hij meent dat de artikelen 3 en 5 van het EVRM en artikel 6 van het Handvest van de grondrechten werden geschonden. Bij gebrek aan de vereiste toelichting kan bijgevolg geen schending van deze bepalingen worden vastgesteld.

Het enig middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

3.4. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3.5. Daarenboven kan nog worden gesteld dat verzoeker met zijn theoretische beschouwingen en door uiteen te zetten dat hij van oordeel is dat verweerder de beschikbare documenten niet deugdelijk heeft onderzocht of deze niet correct heeft beoordeeld niet aantoont dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aanleiding kan geven tot een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Hij toont dit evenmin aan door te duiden dat hem de mogelijkheid wordt ontzegd om vrienden en familie te bezoeken. De bestreden beslissing tot teruggrijping verhindert verzoeker immers niet om verdere relaties met personen die op het Schengengrondgebied verblijven te onderhouden. Verzoeker toont zelfs niet aan dat hij vrienden of familieleden heeft die op Schengengrondgebied verblijven. Ook aan de tweede in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde is dus niet voldaan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig december tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

A. DECUYPER,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

A. DECUYPER

G. DE BOECK